

Brorson fra Folketingets Tribune for at tolke sine Følelser. Hvor maa man da ikke blive forbavset over et Par Aar senere at se rejst fra socialistisk og radikal Side en Himmelstorm imod det Landsting, som de selv har skabt! Jeg synes oprigtig talt, at det lyder noget uægte, og jeg kan ikke tro, de kan faa Kraft i den Stemning, de her appellerer til ude i Vælgerbefolkningen. Det Landsting, vi har, og som altsaa er et grundlovsmæssigt Landsting, maa formentlig have Lov til om alle Sager at stemme efter sin Overbevisning, og det Flertal, der findes der, maa kunne øve den Indflydelse, som Flertallet i andre parlamentariske Forsamlinger øver. Den Dagsorden, som vi nu stemmer for fra Mindretallets, fra Oppositionens Side, er jo ikke en Dagsorden, der paa nogen Maade er skabt i Læ af Landstingssituationen, end mindre i Læ af Landstingets Uopløselighed. Den er blot et klart Udtryk for Oppositionens Syn paa, hvorvidt dette Ministerium fortsat skal have den ekstraordinære Bemyndigelse, som Loven af 7. August 1914 giver, og derom vilde vi jo have den Mening, vi nu gør gældende, og vi vilde stemme ganske, som vi stemmer nu, uanset om der var et Landstingsflertal eller ikke. Jeg forstaa derfor ikke Argumentationen paa dette Punkt, medmindre Hensigten dermed er at holde Liv i disse gamle spøgelseagtige Forestillinger om Højre og Højres Gerninger og Estrups Politik o. s. v., som jeg ved, at en vis Del Mennesker mener det særdeles nyttigt at holde Liv i her i Landet.

Det forekommer mig derfor, at de Iagttagelser, man har gjort som Tilhører gennem de Par Dage, disse Forhandlinger har fundet Sted, til fulde bekræfter, at Regeringen ønsker Selvmordet, at Regeringspartierne er kede af længere at være Regeringspartier og derfor under et forfærdeligt Postyr, bl. a. under meget lange og indgaaende Foredrag, forbereder denne for dem saa lykkelige Dag i Morgen, da det nuværende Ministerium indgiver sin Demission, og vi saa faar en Ministerkrise, der vel vil vare nogle Uger, hvor meget det nu bliver, og ud af hvilken der vel saa paa et vist givet Tidspunkt kommer et Valg. Jeg synes altsaa, at Ministeriets Stilling er tydelig nok. Jeg kunde ønske, at dets Motivering havde været kortere — naar man skal dø, gælder det jo om at gøre Pinen saa kort som muligt.

Statsministeren (Zahle): Det er meget rigtigt, hvad jeg har sagt i 1917, at man kan meget vel besvare en Optræden fra Landstingets Side mod Folketingets Flertal med

en Opløsning af Folketinget for at faa en kraftig Vælgertilslutning med Forventning om, at denne under almindelige Forhold vil kunne paavirke Landstinget. Men, som jeg allerede havde Lejlighed til at sige her i Gaar, jeg kan ikke nære den Forventning under de nu foreliggende Forhold, thi naar Landstinget nu i 1919 under saa vanskelige Forhold — det maa det ærede Medlem fra Ringkøbing undskylde, at jeg her peger paa —, som der er i Verden, tillader sig at gaa udenfor Forfatningens Forudsætninger og handle mod Forfatningens Aand, kan jeg ikke vente, at et saadant Landsting skulde tage noget Hensyn til en Vælgerdom.

Dernæst har jeg, hvad der er kedeligt for den sidste ærede Taler (Asger Karstensen), allerede paavist, at i den foreliggende Situation spiller alt dette slet ingen Rolle, thi det er for det nuværende Ministerium umuligt at opløse Folketinget og vente til hen i April Maaned paa at faa Spørgsmaalet om Statslaanet løst. Vi kan ikke gøre det af Hensyn til Statens Vel — vi stiller jo ikke noget personligt Krav —, thi Statens Vel kræver absolut, at Statslaansspørgsmaalet bliver hurtigt afgjort. Naar nu Landstingets Flertal stiller sig paa en saadan Maade, at vi ikke kan fremkalde Gennemførelse af Statslaansforslaget i de nærmeste Dage, saa har vi ikke andet at gøre end at trække os tilbage og overlade Statens Ledelse til Mænd, som maa have mere Held med sig lige overfor Landstinget. Saa kommer vi nok ud til Valg og nok til at tale med Vælgerne alligevel — ja, nu smiler det ærede Medlem (J. C. Christensen), men det er muligt, at han efter Valgdagen græder bitre Taarer.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil give det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen) et godt Raad. Jeg vil ikke bestemt sige, at han fortjener det, men min Natur er saadan, at jeg vil give ham det alligevel: Naar han for Fremtiden vil kaste sig ind i en Debat, saa skal han ikke begynde med at tale om, at de tidligere Talere ikke har sagt noget nyt. Det skal han ikke gøre af den Grund, at han som gammel Journalist og Agitator utvivlsomt har den Vane at sige alle de gamle Ting, der kan diskues op med i en saadan Debat, uden nogen som helst Fornyelse hverken i sproglig, aandelig eller politisk Henseende. Fordi jeg er velvillig stemt mod alle Kolleger her i Rigsdagen og særlig mod et yngre Medlem, der med Besvær søger at arbejde sig op, vil jeg give ham dette virkelig gode Raad; der-